

Nuorten ampumaurheilijoiden ääni kuuluviin

Jyväskylässä pohdittiin, miten nuoret voisivat osallistua ampumaurheilun kehittämiseen paremmin.

Teksti & kuvat MARKO KESKITALO

Neljä nuorta ampumaurheilijaa ja Ampumaurheiluliiton edustajat kokoontuivat Jyväskylään tammi-kuisena lauantaina keskustelemaan siitä, miten nuoret voisivat osallistua paremmin ampumaurheilun kehittämiseen.

Samalla nuorilta saatiin hyviä vinkkejä siitä, miten seurat voisivat ottaa nuoret paremmin mukaan toimintaansa, miten seuroihin saadaan uusia harrastajia ja miten lajin välistä yhteistyötä voisi kehittää.

Vaikka nuoret harrastavat kaikki ampumaurheilua, vaikuttivat erilaiset lajistaustat siihen, etteivät he entuudestaan tunneet toisiaan hyvin. Tuntemattomat ihmiset ympärillä ja varmasti hiukan erikoinen tilanne loivat jännitystä, jota alettiin purkaa mielikuvaharjoituksen voimin ja keskittymällä samalla syvään hengitykseen. Jokainen sai siirtyä mielikuvissaan sinne, missä viihtyi parhaiten, ja sen tekemisen pariin, jossa on hyvä olla.

Monet siirtyivätkin mielikuvissaan ampumaradalle, mutta myös lämpimiä rantoja "nähtiin".

TÄMÄN JÄLKEEN nuorilta kysyttiin, miten he aikoinaan päätyivät lajin pariin. Yhtä ja samaa vastausta ei ollut. Yksi tie oli perheen yhteinen harrastus eli metsästys, joka oli ohjannut kehittämään ampumataittoa joko paikallisen seuran ampumakouluun, riistapolun tai naisten illan kautta ampumaradalle.

Myös lajia harrastavat vanhemmat sisarusket tai serkut sekä isovanhemman ostama ilmakivääri olivat syitä, miksi nuori aikoinaan aloitti harrastuksen. Eräs syy oli se, ettei muita harrastusmahdollisuuksia ollut.

Syyt siihen, miksi harrastus jatkui, vaihtelivat myös treeneissä käyneen kaveriperukan mukavan ilmapiirin vuoksi sekä kannustuksen ja rohkaisun kautta oman osaamisen kehittyminen.

NUORET NAISET ampumaurheilun harrastajina saattavat olla jossakin vielä harvassa, joten mitä voisimme tehdä, jotta uusia harrastajia tulisi lajiemme pariin lisää? Haluamme, että lajiemme ottaa kaikki uudet harrastajat hyvin vastaan ja ilmapiiri on toiminnassa avointa ja mukaansatempaavaa.

Olisi suvaitavaa, että aloittelijoita osattaisiin

Nea Vallioniemi (vas.), Ella Hakala, Aino Vaittinen ja Henna Viljanen ovat pohtineet ampumaurheilutoiminnan kehittämistä.

opastaa seuroissa lajin pariin hyvin. Ei epämääräisiä huuteluita kaikilta radalla kävijöiltä vaan asiallisia, johdonmukaisia ja yksilöä kehitäviä ohjeistuksia.

Kaikenlaisen häirinnän ja epäasiallisen käytöksen pitää pysyä jatkossakin poissa radoilta. Vastuu tästä on meillä kaikilla, ja mahdollisuuksia puuttua havaittuihin epäasiallisuuksiin on monia.

Nuorten mielestä olisi erittäin hyvä, jos seurassa olisi nimetty joku henkilö, jolle kertoa palautetta – toiminnasta yleisestikin.

NUORTEN MIELESTÄ seuroissa pitäisi kysyä nuoria ja heidän vanhempiaan paremmin mukaan seuran toimintaan. Samalla uusille toimijoille voitaisiin kertoa seuratoiminnasta.

Yhteisöllisyys on voima, jota seurojen

tulee hyödyntää entistä paremmin. Joskus sen kehittäminen vaatii muutakin kuin ammuntaa. Nuoret muistelivat, että joskus hekin olivat käyneet tekemässä leireillä joltain muutaikin hauskaa yhdessä kuten keilaamassa.

Tämän tyyppinen toiminta eli nuorten yhteinen toiminta esimerkiksi alueleirien tai kaikkien teoherymiä kesken kiinnostaa nuoria kovasti. Nuoret myös arvostaisivat, jos heidän mielipidettänsä kysyttäisiin ja heidän toiveitaan toimintaan liittyen kuultaisiin.

Jotta nuo kaikki voitaisiin saavuttaa, tulee hyödyntää monia erilaisia keinoja ja kokeiluja, jotta parhaat löytyvät. Varmaa on vain se, että toistamalla samalaisia menetelmiä päädytään luultavasti samalaiseen lopputulokseen. Eli nuorten mielestä kaivataan monipuolisia kokeiluja.

YHTEISTYÖTÄ TULEE lisätä yleisesti eri ampumaurheilulajien kesken. Tulijoita ampumaurheilukouluihin on, mutta miten saamme uudet harrastajat pysymään lajin parissa? Toistamalla sama kurssi uudestaan seuraavana vuonna?

Se ei välttämättä motivoi jo kokeneempia harrastajia, vaan ehkä tässä voisi hiukan rikoja vanhoja kaavoja. Nuorten ehdotus tähän oli jatkokurssi, joka syventää lajia ja antaa uusia harjoituksia ja haasteita, jotta harrastaja kehittyi entisestään.

Viestintä lajistamme tulisi olla nuorten näköistä – esimerkiksi teoherymiä ja nuorten maajoukkueiden esiintuominen voisi auttaa. Infoa tarvitaan myös vanhemmille, jotta hekin sitoutuisivat lajiin ja kokisivat yhteisöllisyyttä. Nuorille ampujille voisi tarjota myös moni-

puolista urheilullista tekemistä, vaikkapa alueellisenä fysiikkaleirinä. Kaveripäivänä voisi tuoda kaverin tai kaksi mukaan harjoituksiin.

Nuorten mielestä seura kehittyisi paikallisesti, kun siellä on aktiivista toimintaa, siellä tarjotaan pieniä askareita radalla ja kilpailuisa, ja nuoret saavat vaikuttaa ja tuoda omat mielipiteensä esille muun muassa annettuina palautteina.

Seura kehittyi, jos nuoret voivat kokoontua yhdessä "nuorisokokouksen" merkeissä. Seuralta saa siis selkeitä tapoja osallistua ja vaikuttaa sekä samalla jaetaan tietoa seuran yleisestä toiminnasta.

ALUEELLISESTI ampumaurheilua voi kehittää tiedottamalla ja tuomalla harrastusta esille paremmin muun muassa yhteistyössä

Nuorten mielestä muun muassa yhteistyö seurojen ja eri ampumaurheilulajien kesken koettiin tärkeäksi.

seurojen ja koulujen kanssa. Alueen yhteisöllisyyttä harrastajien välillä voidaan kehittää leireihin ja kisatapahtumiin panostamalla ja niissä nuoria kuulemalla.

Liittotasolla toimintaa voitaisiin kehittää tekemällä yhteistyötä ampumaurheilun lajin kesken. Nuoret voisivat osallistua myös viestintään kertomalla omasta harrastuksestaan. Tietoa valokunnista ja niiden tehtävistä tarvitaan, jotta nuoret pystyisivät niihin osallistumaan.

Myös nuorisokyselyt toisivat tietoa ja nostaisivat esiin nuorten toiveita. Kultahippujen joukkuekiset nähtiin erittäin tärkeinä kisoina, joita ei saisi missään nimessä lopettaa. Myös ne muut lajit, joissa kultahippukisoja ei ole, voisivat ottaa jotain mallia lasten ja nuorten matalan kynnyksen kisoista.

YHTEENVETONA voi sanoa, että nuorissa on tulevaisuus. Lajiemme nuoret ovat fiksuja, ja he osaavat kertoa hyvin harrastuksestaan. Heillä on myös mielipiteitä siitä, miten ampumaurheilua voisi kehittää. Nuoret tuleekin ottaa entistä paremmin mukaan tekemään heidän näköistään seuratoimintaa ja eri lajin tulevaisuutta.

Muutokset aiempaan eivät varmasti tapahdu aivan silmänräpäyksessä tai helposti, mutta ne ovat välttämättömiä. Lopuksi voit pohtia ja luoda mielikuvan siitä, millaista sinun seurassasi on kymmenen vuoden kuluttua.

Osanottajat: Marko Keskitalo (SAL:n seurakehittäjä), Henna Viljanen (kivääri), Ella Hakala (pistooli), Aino Vaittinen (liikkuvaa maali), Nea Vallioniemi (hauikko/skeet), Satu Sarmala (hauikko, Teamsin kautta) ja Johanna Björkroth (SAL:n hallituksen edustaja).